

THEO EN DE MUSSEN

Kristien Dieltiens

Theo en de mussen

© 2019 – Kristien Dieltiens & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Frederik de Merodestraat 27, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be
Omslagillustratie: Seppe Van den Berghe
Omslagontwerp: Merel van Meurs, Amsterdam
Foto auteur: Manfred Schmidt
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 301
ISBN 978 94 6001 788 9
e-boek:
ISBN 978 94 6001 789 6

Projectpartners:
Wablieft|Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1. De mussen

Ik zit op mijn bank. De groene bank op het plein.
De herfst komt eraan. Als je op straat leeft, voel je dat.
De winkels zijn links van me. De terrassen achter me zitten vol.
Iedere dag is het zo. Zelfs in de winter.
Maar vandaag is anders.
Ik denk dat het mijn laatste dag zal zijn.

Het beeld van Rubens staat recht voor mij. De schilder kijkt over de mensen heen. Net zoals de mensen over mij heen kijken.
Rubens is van steen. Ik niet.
Rubens weet niet wat er straks met mij zal gebeuren. Ik ook niet.
Vandaag is een dag die niemand wil.
Ik ben bang. Voor straks.

Zie mij hier zitten. Met een blauw oog. En een buil op mijn hoofd.
De mensen kijken naar me.
Ik zie ze denken: wat heeft die man? Heeft hij gevochten?
Niemand vraagt: 'Gaaf het? Moet ik je helpen? Zal ik een dokter bellen?'

Ik wil geen dokter. Ik red me wel.
Dat doe ik mijn hele leven al.
'Het komt goed,' zeg ik hardop.
'Het komt altijd goed.'
Maar vandaag geloof ik mezelf niet.
Mijn oog zwelt op. De buil op mijn hoofd tintelt.
Alsof er een barst in mijn hoofd zit.

Straks is het zover. Om zes uur.
Ik heb nog even de tijd.
Tijd om na te denken.
Tijd om mijn leven te overzien.

Mijn maag knort.
Ik kocht net een broodje met kaas en ham.
Het broodje is niet meer goed.
Het is van gisteren.
Ik ga er niet moeilijk over doen. Het was maar
50 cent.
De kaas smaakt raar. De ham heeft geen smaak.
Het brood is oud en muf.
Ik ben ook oud. Maar muf ben ik niet.
Ik moet er fris uitzien. Je verdient geen geld met
een suf gezicht.

Vandaag zal ik niets verdienen. Mijn gitaar is
stuk.
Er zit een gat in het hout.
Ik trek voorzichtig de splinters rond het gat weg.

Twee snaren zijn stuk.
Een nieuwe set snaren kost vijf euro.
Hoeveel kost het om het gat te herstellen?
Te veel, dat weet ik nu al.
Waar haal ik zomaar een gitaar?
Geen gitaar, geen centen.

Er zitten mussen aan mijn voeten. Ze zijn slim.
Ze kijken.
Ze wachten tot ik mijn brood verkruimel op de
grond.
Ze hebben me graag. Dat maak ik mezelf wijs.
Ik wacht met kruimels strooien. Ze moeten die
verdienen.
Voor niets gaat de zon op.
Eerst moeten ze luisteren naar mijn verhaal.
Ik moet mijn verhaal kwijt.
Want straks is misschien alles voorbij.

'Hé, brutale mus! Straks krijg je wat. Heb een
beetje geduld!'

Kijk hoeveel mussen er zitten! Ze voelen de
herfst, net als ik.
Ze willen de laatste warmte voelen.
Zie ze scharrelen bij de vuilnisbak.
Ze maken ruzie met de duiven. Een mus en een
duif zijn als kat en hond.
Wat verder ligt een hoopje graan op de grond.

Er zit gif in het graan.
Een paar mussen huppen naar het graan.

‘Niet aankomen! Het is gif!’

Ik haal uit met zwaaiende armen. Veel helpt het niet.

Ik loop naar ze toe. Heel even vliegen ze op.
Eén mus laat zich niet verjagen. Net als ik.
Daarom heb ik ze graag.
Het zijn de zangers van de straat.
Tevreden met wat kruimels.

‘Domme vogels, het wordt jullie dood! Maak dat jullie weggkomen! Voor het te laat is!’

Het graan is voor de duiven bedoeld. Ze zijn met te veel en ze schijten de stad onder.
Dit graan maakt ze onvruchtbaar.
Hun eieren zullen rotten.
Een nest zonder toekomst.
Een stad met minder duiven.

Overal ligt hun stront. Ja, ik wil ook minder duiven.
Maar ik wil niet dat de mussen verdwijnen. Ze maken me blij.
Ze horen bij de straat. Mussen zijn bedreigd. Het stond in de krant.
Ieder jaar zijn er minder.

Ik heb een boek over vogels.
Het lag vorige week zomaar op mijn bank.
Niemand is het komen zoeken.
Nu is het mijn boek.
Het is oud. Er ontbreken een paar pagina’s.
Soms lees ik erin.

Mensen zijn als vogels.
Ik weet precies bij welke vogelsoort iemand hoort.
Ik hoor bij de mussen.
Dat is duidelijk, denk ik.
Mijn familie hoort bij de raven. Of de eksters.
Ze grijpen naar alles wat blinkt. Vooral geld.
Veel is nog niet genoeg.
De kinderen op het plein zijn als de meesjes en vinken. Lachen en kwetteren. Dol doen en plezier maken.
’s Avonds hoor je de gierzwaluwen in de stad.
Het is de jeugd.
De jongeren vliegen van café naar café. Lachen, drinken en roken.
Ze vliegen naar plaatsen waar het druk is.
De avond is een feest. Voor hen bestaat er geen tijd.
Ze voelen zich eeuwig jong. Alles kan.
De geur van wiet is overal.

De Marokkanen zijn de duiven van de stad.
Luidruchtig. Ze hebben geen respect voor de
anderen.
Ze zitten overal. Ook waar ze niet moeten zijn.
De duiven schijten alles onder. Je kan er niet
naast kijken.
Ik wil ook niets te maken hebben met de
kauwen.
Het zijn de mensen met macht. Ze dragen
meestal een uniform.

Mijn Lucia was een merel.
Ik kreeg nooit genoeg van haar stem.
45 jaar geleden zag ik haar voor het laatst.
Zou ze nog leven?
Ik wil er niet aan denken. Ik wil het beeld van
vroeger bewaren.

Ik leer veel bij door mijn boek over vogels.
Dat en de gratis krant van de metro.
Meer heb ik niet nodig om de wereld te leren
kennen.

Ik ga weer op de bank zitten. Mijn rug doet pijn.
Daar moet ik mee leren leven.
Het kraakbeen tussen de wervels is versleten.
'Dat komt nooit meer goed,' zei de dokter.
Een operatie is te duur.
Ik moet verder met wat ik heb.

Mijn blauwe oog zal genezen.
Eerst wordt het paars. Dan groen en geel.
Volgende week ziet niemand er nog wat van.
Volgende week zal ik er niet meer zijn.
Niemand zal me missen.

De mussen houden het plein in de gaten.
Eén mus is zo brutaal dat hij naast me komt
zitten.
Zomaar op de bank.
Het is een jonge vogel. Ik zie het aan de kleur
van zijn veren.
Hij kijkt me aan.

'Mus, wil jij mijn verhaal horen?
Hier komt het.
Als je blijft zitten, krijg je wat.
Hoor je alles?
Mijn woorden zijn als kruimels.
Brokjes uit mijn leven.
Vlug verteld, vlug vergeten.'